

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

อ่านฟรี
ที่
คลังเสียง
สง

將
破

Mao Ni เขียน ชิวเสียนทรพพร แปล

กษัตริย์

ฮ่องเต้

ฮ่องเต้
ฮ่องเต้

Mao Ni Deun อีต๋องพญาแดง

ฮ่องเต้
ฮ่องเต้
25

กษัตริย์

將相

ສອບພໍ່
ພິເສດປຣູນີ

สยบฟ้ายิศาจปฐพี 25

Mao Ni ฌีเยิน ซื่อเสี้ยนหงวหา แผลา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 25

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫膩Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2445-4

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ขนาดแค่อ่านเรายังเหนื่อยแทนอาหึงกับซังซังที่ต้องหลบหนีไปพลง
ต่อสู้อกับคนทั้งโลกไปพลงอย่างไม่มีวันสิ้นสุด และเหนือกว่าความรู้สึกเหนื่อย
คือความรู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง ซึ่งแผ่ออกมาจากตัวอักษรให้เราซึมซาบได้ แต่
ดูเหมือนว่าการวิ่งไล่จับกำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว เมื่อหนึ่งเซียวกับซังซังตัดสินใจ
มุ่งหน้าเข้าหาคนทั้งโลกแบบตายเป็นตาย!

ในเล่มนี้เตรียมพบกับการต่อสู้ระหว่างแสงสว่างและความมืด อิทธิฤทธิ์
ปาฏิหาริย์ที่เหนือล้ำจินตนาการของทุกๆ คนยิ่งกว่าที่แล้่วมา ขอเชิญรับชม!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พินคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

หัวข้อที่ว่าควรดูซีรีส์ของนิยายหรือไม่เป็นหัวข้อที่มีการกล่าวถึงมากในการแสดงความคิดเห็น

ผู้แปลจะขอล่าวถึงในภาพรวมสำหรับนิยายที่มีการทำเป็นซีรีส์ในมุมมองของผู้แปลเอง คนอ่านนิยายอย่างเดียวหรือคนดูซีรีส์อย่างเดียวคงมีความสุขอยู่ในอาณาจักรของตนและไม่มีปัญหาในหัวข้อนี้ ส่วนตัวผู้แปลเองบางเรื่องดูอย่างเดียว และบางเรื่องก็อ่านอย่างเดียวจึงไม่มีปัญหาเช่นกัน แต่ถ้าเรื่องใดที่คลั่งจัดจนต้องทำทั้งสองอย่าง ผู้แปลคิดว่าดูซีรีส์ก่อนแล้วค่อยอ่านเป็นทางเลือกที่ดีกว่า แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับคุณภาพการผลิตซีรีส์หรือหนังเรื่องนั้นๆ ด้วยว่าดีหรือไม่ดีแค่ไหน สำหรับท่านใดที่เพลิดเพลินกับทั้งสองอย่างได้ตามที่ควรจะเป็น ผู้แปลก็ต้องยอมรับว่าท่านมีด้านฉานในการเสพนิยายเหนือล้ำกว่าคนทั่วไปเป็นอย่างมาก

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

ด้วยความจริงใจ

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

เสียงกู่ร้องของชาวฮวง

ห่างออกไปประมาณสิบลี้ สองข้างซ้ายขวาของรถลากของเจ้านิกายยังมีรถลากอีกสองคัน รถลากคันด้านขวามีสีสีแดงโลहित แผงลื่นอายหนาวะเยือก นี่คือนรถลากของต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาเยี่ยหงอวี ส่วนคันด้านซ้ายมีชายชราคนหนึ่งนั่งอยู่ คือต้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้า

ตอนที่รถม้าสีดำแล่นผ่านชาวฮวงลงมาทางใต้ ต้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้าที่ตั้งแต่เริ่มสงครามจนกระทั่งบัดนี้เอาแต่ก้มหน้าอ่านคัมภีร์มาตลอดโดยไม่ปริปากพูดสักคำพลันเงยหน้าขึ้นมองไปทางทิศเหนือ มองเส้นขอบเมฆที่เกิดจากเมฆดำตรงฟ้าไกลพลางกล่าวเบาๆ ว่า

"มีจริงๆ"

ครู่ต่อมาเงาร่างสูงใหญ่ในหอบนรถลากคันมโหฬารพลันสั้นเล็กน้อย มองกลุ่มเมฆดำทางทิศเหนือพลางกล่าวว่า

"รัตติกาลใกล้มาถึงแล้ว พวกเจ้ายังลี้เล้งใด"

น้ำเสียงของเจ้านิกายไม่ได้กระแทกกระทั้น แต่ดังกึกก้อง เหมือนเสียงฟ้าร้องแผ่กระจายไปรอบรถลาก พวกเสिनกวนและยอดฝีมือที่อยู่ในรถลากหน้าซัดในทันที เมื่อได้ยินเนื้อหาและกลิ่นอายของความตื่นตัวระแวดระวังที่แฝงอยู่ในวาทจา นั้นแล้วสีหน้าก็ซิดลงอีก

ในสนามรบคนที่สามารถมองเห็นรถม้าสีดำที่อยู่ห่างไกลคั้นนั้นเหมือนตัวเสिनกวนหน่วยโองการฟ้าและเจ้านิกายมีน้อยมาก แต่กลุ่มเมฆดำทะมึนจากทางเหนือซึ่งเคลื่อนตามลงมากลับสะกดุดต้ายิ่ง ผ่านไปไม่นานทุกคนก็สังเกตเห็นกลุ่มเมฆตรงขอบฟ้า

ความเยียบสนิทมาเยือนที่ตั้งค่ายของทั้งสองฝ่าย จากนั้นฝ่ายชาวฮวงก็มีเสียงไชโยโห่ร้องดังกึกก้อง บรรยากาศของฝ่ายกองทัพร่วมจึงค่อนข้างอึดอัด บางคนมีสีหน้าหวาดกลัว

สงครามครั้งนี้ถึงหลังขององครักษ์เทพหลวงเคอติไม่ได้อยู่ข้างกายเยี่ยหงอวี่ แต่ไปอยู่อารักขาเจ้านิกาย ในเมืองเฉาหยางมันถูกหนึ่งเซวี่ยเล่นงานจนปางตาย ทว่าตอนนี้อาการบาดเจ็บคล้ายหายดีแล้ว คงเป็นเพราะเจ้านิกายใช้วิชาเทพช่วยรักษามัน

พอได้ยินวาทจาที่ดังประหนึ่งเสียงฟ้าร้องของเจ้านิกาย หลัวเคอติ ก็ขานรับอย่างหนักแน่นแล้วโบกธงในมือเป็นคำสั่งให้ทัพต่างๆ ของกองทัพร่วมที่ตั้งค่ายเรียงรายกันยาวยี่สิบกว่าลี้ออกโจมตี

การต่อสู้ที่เพ็งหยุดพักได้ไม่นานเริ่มขึ้นอีกครั้งภายใต้การบัญชาการของแม่ทัพ และภายใต้การอวยพรจากวิชาเทพของเหล่าเสिनกวนชุดแดง กองทัพร่วมที่เหนื่อยล้าคล้ายได้รับพลังและความกล้าเพิ่มขึ้นมาในพริบตา โห่ร้องพุ่งเข้าหาแนวรบของชาวฮวง กีบเท้าม้าจำนวนนับไม่ถ้วนเหยียบพื้นดิน ฝุ่นควันฟุ้งตลบ แผ่นดินสั่นสะเทือน

นักรบชาวฮวงเหนื่อยล้ามากเช่นกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นชายวัยกลางคน

ที่ผมเริ่มขาวหรือชายหนุ่มที่ใบหน้าดูเยาว์วัย ล้วนลุกขึ้นยืนเตรียมพร้อมรับมือศัตรู พวกมันไม่ได้ตะโกนให้ร้องเหมือนกองทัพร่วม สีหน้าก็ไม่มีความคึกคัก แต่นิ่งเงียบกำขวานในมือไว้แน่น

ในที่สุดทั้งสองฝ่ายก็ปะทะกัน ขวานกับดาบปะทะกัน หมดกับศิระชะของม้าปะทะกัน กระบี่กับร่างกายปะทะกัน ยันต์กับขวานบินปะทะกัน โลหิตกับโลหิตปะทะกัน เสียงปะทะกันอย่างหนักหน่วงดังขึ้นมากมายในทุ่งร้าง ม้าศึกมากมายร้องโหยหวนลี้มลง ทหารม้ามากมายลี้มลง และตอนที่ชาวฮวงลี้มลงจะมีอาวุธแหลมคมมากมายโจมตีเข้ามา

หัวใจที่รอรับคำสั่งอยู่ข้างรถลากคันใหญ่ใช้หางตามองเงาร่างสูงใหญ่ที่อยู่ในหอ รู้ว่าเจ้านิกายไม่พอใจการบุกของกองทัพร่วม จึงกัดฟันกรอดนำเหล่าองค์กรทิพย์ในสังกัดและทหารม้าพิทักษ์นิกายที่แข็งแกร่งที่สุดหนึ่งพันนายตวาดก้องบุกเข้าไปสมทบ

นักรบชาวฮวงสองพันคนที่ยืนรออยู่ในแนวหลังซึ่งตลอดมาไม่ได้เข้าร่วมในการต่อสู้ นิ่งเงียบสังเกตความเคลื่อนไหวของทางรถลากคันมโหฬารอยู่ ตอนนี้เห็นอาศรมเทพใช้ทหารม้าพิทักษ์นิกายในตำนานแล้ว นักรบชาวฮวงเหล่านั้นจึงเริ่มเคลื่อนไหวเช่นกันโดยมีดวงอยู่หน้าสุด

ทันใดนั้นเอง ทางทิศตะวันตกก็มีเสียงก๊อบเท้าม้าดังถึยิบ เสียงก๊อบเท้าม้าเหล่านั้นดังหนักแน่น แสดงว่าน้ำหนักของทหารม้าและม้าศึกนั้นไม่ธรรมดา อีกทั้งเสียงก๊อบเท้ายังพร้อมเพรียง ดังถึยิบเช่นนี้แต่ไม่ซุลมุนวุ่นวาย เสียงเหมือนคนหลายพันคนกำลังตีกลองอย่างพร้อมเพรียงกัน แสดงให้เห็นถึงระดับความแข็งแกร่งและความมีระเบียบวินัย

ทหารม้าชั้นดีของต้าถังหนึ่งหมื่นกว่านายออกโจมตี เพียงไม่นาน
แนวรบด้านขวาของชาวฮวงก็เริ่มรับแรงกดดันไม่ไหว มีที่ท่าว่าจะ
พังทลาย

ถังและพวกหัวหน้านักรบเดาได้ถึงสาเหตุที่กองทัพร่วมอาศรมเทพ
เข้าจู่โจมพวกตนอีกครั้งราวกับคลื่นมโหฬาร... เพราะรถม้าสีดำคือตัวแปรหนึ่ง
ที่อาจไม่มีความหมายใดๆ หรืออาจเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ในสนามรบได้
ดังนั้นชาวฮวงจึงไม่ลังเลที่จะเข้ารับศึกอย่างไม่ยอมถอย

แม้ต้องมีคนตายมากมายอย่างแน่นอนภายใต้การโจมตีของ
กองทัพร่วม แต่พวกมันมั่นใจว่าสามารถยืนหยัดจนกระทั่งรถม้าสีดำ
มาถึง ทว่าเมื่อเห็นทหารม้าของต้าถังหนึ่งหมื่นกว่านายเริ่มจู่โจม พวกมัน
จึงเริ่มรู้สึกถึงอันตราย

ตอนนี้สนามรบมีแต่ความซุลมุน ถังและกลุ่มนักรบที่แข็งแกร่ง
ที่สุดไม่สามารถไปช่วยคนในเผ่ารบทางปีกขวา อีกทั้งต่อให้ตอนนี้
ไปทันทีไม่สามารถรบชนะทหารต้าถังนับหมื่นที่บุกทะลวงเข้ามา

ดังนั้นพวกมันจึงบุกตะลุยต่อไปตรงกลางอย่างสุขุมและดูดี
หวังว่าจะสามารถข่มขวัญกองทัพร่วมอาศรมเทพได้ ดีที่สุดคือสามารถ
ทำลายทหารม้าพิทักษ์นิกายกลุ่มนั้นให้ย่อยยับ ถ้าสามารถทำได้ไม่แน่
ว่าสงครามที่จะต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอนในครั้งนี้อาจมีโอกาสพลิกผัน
อย่างน้อยก็สามารถทำให้ห้วงยามที่น่าเศร้าของการสิ้นเผ่ามาถึงช้าลง
อีกหน่อย

ใจกลางของกองทัพร่วมคือกองทัพของแคว้นหนานจิ้น แต่ไรมา
แคว้นหนานจิ้นคิดว่าตนเองคือแคว้นที่แข็งแกร่งเป็นอันดับสองของโลก
ทหารม้าของหนานจิ้นก็โอ้อวดว่าตนคือกองทัพที่แข็งแกร่งอันดับสอง
จนกระทั่งพวกมันมาสู้รบกับชาวฮวงที่ทุ่งร้างจึงรู้ว่านั่นคือการยกหาง

ตัวเองที่น่าอายแค่นั้น และตอนนี้พวกมันต้องเผชิญกับการโจมตีที่หนักหน่วงของนักรบชาวฮวงที่แข็งแกร่งที่สุดสองพันกว่าคน กระบวนทัพจึงรวนในทันที ผู้ฝึกฆาตหลายคนถึงขนาดโดนม้าเหยียบตาย

เฉิงจื่อซิงยอດฝีมือจากศาลากระบี่แห่งหนานจิ้นสวมชุดทหารม้าหนานจิ้นธรรมดา ซี่ม้าตัวดีกระบี่ฟาดฟันซ้ายขวา สายตาจับจ้องอยู่ที่หัวหน้านักรบชาวฮวงคนหนึ่งที่อยู่ห่างออกไปหลายสิบก้าว

หัวหน้านักรบคนนั้นมีพลังกำลังแข็งแกร่งยิ่ง มีศิษย์ศาลากระบี่สามคนแล้วที่ถูกคนผู้ขี่ม้าตาย ทหารม้าหนานจิ้นอย่างน้อยหลายสิบนายก็ถูกคนผู้นี้ใช้สิ่งของที่คล้ายกระบองเหล็กตีจนล้ม

ตอนนี้สถานการณ์ของทัพทหารม้าหนานจิ้นย่ำแย่ยิ่ง หากปล่อยให้หัวหน้านักรบคนนั้นบุกเข้ามาต้องเกิดความระส่ำระสายอย่างแน่นอน หากกลางทัพถูกตีแตกชาวฮวงจะสามารถเผชิญหน้ากับทหารม้าพิทักษ์นิกายได้โดยตรง ดูจากท่าทีของชาวฮวงในตอนนี้ เป้าหมายคือต้องการบดขยี้ทหารม้าพิทักษ์นิกายหนึ่งพันนายนั้น

ใบหน้าของเฉิงจื่อซิงพลันขาวซีด เจตนาารมณั้กระบี่ที่บริสุทธิ์ไหลซึมออกมาจากใต้ชุดทหารธรรมดาของมัน กระบี่พุ่งออกไปจากมือกลายเป็นสายรุ้งยาวแทงตรงไปที่หัวหน้านักรบคนนั้น

เสียงดังฉึก! กระบี่บินที่แผ่พลังฆาตทั้งชีวิตของมันแทงทะลุท้องของหัวหน้านักรบคนนั้น โลหิตไหลทะลักออกมาราวสายฝน แต่สภาพกระบี่ยังไม่สิ้นสุด ด้ามกระบี่ยังพาร่างท่อนล่างของหัวหน้านักรบคนนั้นลอยไปไกล

ชาวฮวงหลายคนมีสีหน้าเจ็บปวดระคนเศร้าใจ กระโดดเข้าหาเฉิงจื่อซิง

เฉิงจื่อซิงสีหน้าไม่หวั่นไหว ใช้นิ้วแทนกระบี่โจมตีชาวฮวงพวกนั้น

จนล้มลงอย่างง่ายดาย มันเป็นยอดฝีมือของศาลากระบี่แห่งหนานจิ้น ที่นั่นด้านฉานของมันต่ำกว่าเพียงเทพกระบี่หลิวไป มันคือยอดผู้ฝึกฆานด้านรัฐชะตาชั้นกลาง ชาวฮวงธรรมาหาใช้คู่ต่อสู้ของมันไม่ ในการต่อสู้ก่อนหน้านี้มันยอมกำลังไว้ก็เพื่อภารกิจที่นำตื่นตะลึงในครั้งนี่

ตอนนี้เป้าหมายบรรลุแล้วมันยอมไม่คิดจะสู้ต่อ ต่อให้เป็นผู้ฝึกฆานที่แข็งแกร่งขนาดไหนร่างกายยังคงอ่อนแอ ในสนามรบที่เต็มไปด้วยลูกธนู ขวานบิน และการสังหารของพลังปฐมแห่งฟ้าดิน ไม่ว่าผู้ใดก็อาจตายได้ทุกเมื่อ ตอนนี้มันใช้กระบี่ที่แข็งแกร่งที่สุดในชีวิตไปแล้วจึงต้องรีบทำสมาธิเพื่อฟื้นฟูพลัง

เจิงจื่อซิงที่นิ้วขึ้นฟ้า คิดเรียกกระบี่กลับมา ทว่าทันใดนั้นเองมันก็ได้ยินเสียงเท้ากระแทบดินดังมาแต่ไกล สีหน้ามันแปรเปลี่ยนในทันที เสียงเท้ากระแทบดินเหมือนดังเสียงตึกกลอง คนผู้นั้นมาเร็วมาก แต่ที่เร็วกว่าคือหมัด เจตนารมณณ์แห่งหมัดที่ร้อนลวกอย่างน่ากลัวโจมตีมาที่ใบหน้าของเจิงจื่อซิงจากระยะห่างหลายสิบจั้ง!

เจิงจื่อซิงตอนนี้หมดสิ้นพลังจิต ร่างกายเหนื่อยล้า กระบี่แก่นฐานชีวิตไม่รู้ลอยไปไกลกี่ลี้ ไหนเลยจะสามารถต้านทานเจตนารมณณ์แห่งหมัดที่น่ากลัวนี้ได้ มันจึงได้แต่รอความตาย

เปรี้ยง!

สายฟ้าสายหนึ่งระเบิดขึ้นที่เบื้องหน้ามัน

เจตนารมณณ์แห่งหมัดปะทะกับสายฟ้าระเบิดเป็นคลื่นลมหายใจแห่งฟ้าดินที่รุนแรง ม้าศึกของเจิงจื่อซิงถูกกระแทกจนตายคาที่ ส่วนตัวมันปลิวไปด้านหลังแล้วร่วงลงพื้นอย่างหนักหน่วง

เจิงจื่อซิงหน้าซีดเผือด กระอักเลือดไม่หยุด ด้วยความช่วยเหลือของสายฟ้าสายนั้นมันจึงรอดชีวิตรอดจากเจตนารมณณ์แห่งหมัดมาได้ แต่ก็

ยังถูกคลื่นพลังปฐมแห่งฟ้าดินที่เกิดจากการปะทะกระแทกจนบาดเจ็บสาหัส

ความเสียหายที่หนักที่สุดคือมันสูญเสียการเชื่อมโยงกับกระบี่แก่นฐานชีวิตแล้ว ยอดฝีมือจากศาลากระบี่แห่งหนานจิ้นผู้นี้ ฤดูแลงที่ไปแล้วที่วัดลั่นเคอ กระบี่แก่นฐานชีวิตของมันถูกธนูของหญิงเขวียทำลาย ไม่ง่ายเลยที่จะได้รับความช่วยเหลือจากศิษย์พี่หิ้วไป จึงหลอมได้กระบี่แก่นฐานชีวิตเล่มที่สองซึ่งมีอาณาภพร้ายกาจกว่าเดิม ตอนนี้ถูกทำลายอีกครั้ง สำหรับมันความเสียหายนี้ร้ายแรงที่สุด

เสียงฟ้าร้องเสียงแรกเพิ่งจะดังขึ้นก็เกิดสายฟ้าสายที่สอง

เสียงฟ้าร้องดังไม่หยุด สายฟ้าเส้นเล็กๆ สองฝนควันจนสว่าง สายฟ้าเหล่านี้ไม่ได้มาจากท้องฟ้า แต่มาจากกลางอากาศสูงจากพื้นทุ่งร้างสิบกว่าจั้ง ปรากฏขึ้นอย่างฉับพลันแล้วพุ่งลงมาอย่างกะทันหัน

พลังของสายฟ้าเหล่านี้ไม่น่ากลัวเท่าสายฟ้าตามธรรมชาติ แต่หากโจมตีโดนร่างกายมนุษย์ยังคงสร้างความเสียหายที่น่ากลัวได้ ต่อให้เป็นนักรบชาวฮวงที่แข็งแกร่งก็ต้องกลายเป็นเถ้าถ่านอย่างแน่นอน

แต่ที่น่าแปลกใจคือสายฟ้าเหล่านี้ไม่ได้โจมตีใส่นักรบชาวฮวงทุกคน เพียงบัดเดียวหายไปบัดเดียวปรากฏราวกับว่ากำลังไล่ตามใครคนหนึ่ง เหมือนกระบี่เล่มหนึ่งที่เฉลียวฉลาด

ในทุ่งร้างมีเหยี่ยวทองขาวชนิดหนึ่งมักทำรังอยู่บนพื้นดิน รังของเหยี่ยวตัวหนึ่งถูกกับเท้าม้าเหยียบย่ำจนเหลือแต่ซากไปสั๊กพักแล้วเหยี่ยวตัวนี้บินอยู่บนท้องฟ้าอย่างหวาดกลัว หากแต่ก็อ้าลืออวรณ์ไม่ยอมจากไป

ตอนที่เกิดเสียงฟ้าร้องมันก็ทนความหวาดกลัวตามสัญชาตญาณ

ไม่ไหว จึงไม่อาจสนใจลูกเหยี่ยวในรังได้อีก ส่งเสียงร้องแหลมสองครา แล้วกระพือปีกบินสูงขึ้นกว่าเดิม

เหยี่ยวทองขาวไม่กล้าบินไปทางทิศเหนือเพราะทิศเหนือมีเมฆดำ จึงได้แต่บินสูงขึ้นแล้วมุ่งไปทางทิศใต้ ยิ่งบินสูงขึ้นผู้คนบนพื้นก็ยิ่งเล็กลง ค่อยๆ เห็นเป็นมดตัวเล็กๆ มากมาย

ถ้าท้องฟ้ามีตา ผู้คนที่รบราฆ่าฟันกันอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่ในทุ่งร้างตอนนี้ น่าจะเป็นจุดสีดำที่เล็กยิ่งกว่ามด มันอาจสงสัยหรืออาจหัวเราะต่อสิ่งที่มันมองเห็น

ไม่มีใครรู้ว่าเวลาที่มนุษย์คิดพิจารณา เขาเทียนจะหัวเราะหรือไม่ และไม่มีใครรู้ว่าเวลาที่มนุษย์ทำสงครามกัน เขาเทียนจะหัวเราะหรือไม่ แต่การคิดพิจารณาหรือการทำสงครามสุดท้ายแล้วคือเรื่องของมนุษย์เอง ไม่ว่าเขาเทียนจะหัวเราะหรือไม่มนุษย์ก็ยังคงทำเรื่องเหล่านี้ต่อไป บ้างคิดแล้วคิดอีก บ้างสละชีวิตสู่จันต์ตัวตาย

เหยี่ยวทองขาวบินไปแล้ว เมฆดำใกล้เข้ามาเรื่อยๆ สงครามในทุ่งร้างยังคงดำเนินต่อไป ในทุกขณะจะมีคนล้มลง มีกระป๋องแตกหัก และมีโลหิตไหลทะลัก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะทหารม้าไม่สามารถวิ่งด้วยความเร็ว หรือเป็นเพราะฝุ่นปฐพีที่เจ็มนองไปด้วยโลหิตและถูกขากศพทับถมไว้ ฝุ่นควันในสนามรบที่เคยตลบคลุ้งจึ๋งค่อยๆ สงบลง

บริเวณใจกลางสนามรบ เหล่านักรบชาวฮวงที่แข็งแกร่งตะลุยไปข้างหน้าไม่หยุด แนวรบของทัพทหารม้าหนานจิ้นถูกพวกมันฉีกออกเป็นช่องใหญ่ ทหารม้าพิทักษ์นิกายของอาศรมเทพที่แสนแข็งแกร่งถูกพวกมันบุกโจมตีจนแนวรบแทบพังทลาย แน่นนอนว่าพวกนักรบชาวฮวงก็ต้องสูญเสียชีวิตอย่างหนักหนาสาหัสเช่นกัน นักรบชาวฮวงมากมายล้มตายอยู่ตามเส้นทางของการบุกโจมตี

แขนเสื้อของเสื้อหนังสัตว์สะบัดท่ามกลางสายลมที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด จากนั้นก็วาดเป็นเงาขึ้นหลายสาย ถึงที่โลหิตไซมกายผู้ตะลุ่ยอยู่ในสนามรบเหมือนก้อนหินที่กำลังลุกไหม้ ตลอดทางมา กระแทกม้าศึกปลิวไปลึบกว่าตัว ใช้มือเปล่าฉีกร่างเสียนกวนไปหลายคน และในที่สุดก็มาประจันหน้ากับหัวเคอตี้ โลหิตไหลลงมาจากร่างของถังเหมือนน้ำตก นั่นล้วนเป็นโลหิตของศัตรู ไม่ใช่ของมันเป็นเอง ไหลของมันแหว่นอวัยวะภายในของเสียนกวนคนหนึ่งที่มีนกระซากออกมา ภาพที่เห็นดูน่าสยดสยองยิ่งนัก

หัวเคอตี้รู้ว่าอีกฝ่ายคือใคร สีหน้าจึงซีดเผือด ความกลัวเข้าครอบงำทั้งกายใจ สัญชาติญาณบอกให้หลบเลี่ยงหรือไม่ก็วิ่งหนี แต่มันรู้ว่าถ้าตนหลบเลี่ยงหรือวิ่งหนี หมัดของถังต้องทุบมันจนแหลกและในเวลาต่อมาอย่างแน่นอน และต่อให้ตนโชคดีหนีรอดได้ เจ้านิกายก็คงประจันจุดจบที่น่าอนาถกว่าให้

หัวเคอตี้คิดว่าคงพันดาบเส้นชื่อไปที่ศีรษะของถัง คมดาบทำให้เกิดเสียงแหลมขึ้นในอากาศ ลายยันต์สีทองบนตัวดาบพลันเปล่งประกาย อานุภาพเพิ่มขึ้นในทันที

ถังมองดาบที่พันมาด้วยสีหน้าเย็นชาแล้วต่อยมัดออกไปตรงๆ หมัดที่เหมือนภูเขาต้อยลงบนคมดาบของหัวเคอตี้ คมดาบแตกร้าวในทันที ด้ามดาบก็แตกร้าวในทันที งามนิ้วมือข้างที่จับด้ามดาบของหัวเคอตี้ฉีกขาด จากนั้นพลังที่นำกล้วสายหนึ่งก็ถ่ายทอดเข้าไปในแขนมัน

เบรียะ!

กระดูกไหล่งของหัวเคอตี้แตก มันล้มไปด้านหลังกระอักเลือด ออกมามากมาย มันใช้มือซ้ายแทนดาบสับไหล่งตนเองอย่างแรง

ใช้พลังปะทะหักล้างเพื่อตัดพลังสายนั้นที่โจมตีเข้ามา มันจึงโชคดีไม่ตาย และพริบตาที่มันล้มลงบนพื้น ถึงก็ทะยานมาถึงเอาเท้าเหยียบไปที่ ศีรษะมัน มองเห็นฝ่าเท้าที่เต็มไปด้วยคราบเลือดใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ดวงตาของหัวเคอติก็ฉายแววสิ้นหวัง ความรู้สึกของมันในตอนนี เหมือนกับความรู้สึกของเจิ้งจือซิงตอนที่สัมผัสได้ถึงเจตนารมณ์แห่งหมัด ที่ร้อนลวกและน่ากลัว ทว่าก็เป็นเช่นเดียวกับเจิ้งจือซิง ช่วงระยะก่อนที่ ความตายจะมาถึง สายฟ้าสายหนึ่งก็เข้ามาช่วยชีวิตมัน

สายฟ้าเหล่านี้ไล่ตามถึงมานาน แต่ตามไม่ทัน มาตามทันตอนที่ ถึงทำให้หัวเคอติบาดเจ็บสาหัสแล้ว

ถึงกระที่บเท้าลงพื้น กระที่บสายฟ้าสายนั้นจมนจมลงไปในดิน เพราะพื้นทุ่งร้างชุ่มเลือดมาเป็นเวลานานจึงเพียงสิ้นสะเทือนโดย ไม่ก่อให้เกิดฝุ่นควัน หากแต่บริเวณผืนหญ้าที่แหลกละเอียดดั่งมีโลหิต ไหลนองออกมา

ท่ามกลางประกายสายฟ้าสว่างวาบ กระบี่เล่มหนึ่งปรากฏออกมา อย่างเงียบงัน แสงสีทองของถึง

ถึงคือศิษย์สัญญาของพรอคมารและอาจเป็นศิษย์สัญญาจรรยาสุดท้าย แล้วก็เป็นได้ มันแข็งแกร่งมาก ไม่ว่าจะป็นเจิ้งจือซิงยอดฝีมือจาก ศาลากระบี่หรือหัวเคอติล้วนไม่ใช่คู่ต่อสู้ของมัน

บนโลกนี้ยากนักที่จะมีกระบี่แทงถูกร่างของมัน แต่ตอนนี้มัน โดนแทงแล้ว

แม้ว่าโดนแทง แต่ด้วยความแข็งแกร่งของร่างกายก็ยากที่กระบี่ได้ จะแทงเข้าไปในเนื้อของมันได้ ทว่ากระบี่เล่มนี้ก็แทงเข้าเนื้อมัน ทั้งยัง แทะลึกมาก โลหิตไหลซึมออกมาตามขอบคมกระบี่

นี่ไม่ใช่กระบี่วิเศษเลิศล้ำในปฐพีและไม่ใช่กระบี่อันดับหนึ่ง

ในใต้หล้าที่อยู่ริมสระน้ำแห่งศาลากระบี่เล่มนั้น เป็นเพียงกระบี่ไม้เล่มบางๆ เล่มหนึ่ง กระบี่ไม้เล่มนี้เหมือนเมื่อสิบกว่าปีก่อนไม่มีผิดเพียงแต่มีด้ามกระบี่เพิ่มเข้ามา

คนที่กุมด้ามกระบี่อยู่ย่อมเป็นเยี๋ยชู่

ถึงคือศิษย์สัจญ์จรรยาของพรพรมมาร เยี๋ยชู่คือศิษย์สัจญ์จรรยาของนิกายเต่าสองคนนี้เป็นเหมือนสองด้านของโลก ย่อมมีสักวันที่ต้องเผชิญหน้ากัน จากนั้นก็สู้กันจนตายไปข้างหนึ่ง

ทั้งคู่ล้วนเป็นสุดยอดฝีมือของโลก ต่างคนต่างมีความทะนงเยี๋ยชู่เผชิญหน้ากับจวินโม่แห่งสถานศึกษาในวัดลั่นเคอ จวินโม่หันกายจากไป มันจึงหันกายจากไป สงครามครั้งใหญ่ในทุ่งร้างวันนี้มันก็ได้สนใจที่จะฆ่าันกรบขาวฮวงธรรมดา แต่มีสมาธิจดจ่ออยู่ที่ถึงเพียงผู้เดียว

แน่นอนว่าไม่ยุติธรรม ถังนอกจากจะต้องหลบกระบี่ของเยี๋ยชู่แล้วยังต้องปกป้องคนในเฝ้าและสังหารยอดฝีมือของนิกายเต่าอยู่ตลอดที่สำคัญที่สุดคือมันนำชาวฮวงมาที่ทุ่งร้างต่อสู้กับชาวจงหยวนหลายวันแล้ว หากจะพูดให้ถูกกว่านี้คือ...มันต่อสู้มาหลายปีแล้ว

เยี๋ยชู่ที่อบรมบ่มเพาะร่างกายและจิตใจมานานจนถึงจุดสูงสุดต่อกรกับถึงที่เหนือยล้า ผลของการต่อสู้จึงคาดเดาได้ไม่ยาก กระบี่ไม้แทงลึกเข้าไปในท้องของถัง จากนั้นก็เกิดเสียงฟ้าผ่า

ท้องของถังปริแตก ตา จมูก และปากของมันก็มีเลือดไหลออกมา ครั้งนี้ไม่ใช่เลือดของศัตรู แต่เป็นเลือดของตัวเอง

เพิ่งพบกันก็บาดเจ็บสาหัสเสียแล้ว แต่ใบหน้าของถังยังคงไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ยิ่งไม่มีความหวาดกลัว

สองขาของมันพลันลุกใหม่ เปลวเพลิงสีแดงฉานปานประหนึ่ง

หินหนืดกลางภูเขาไฟ ลุกโชติช่วงด้วยความร้อนสูง ชาชววยกขึ้นจาก
พื้นในมุมที่แปลกประหลาด จากนั้นก็ถีบออก!

มันยืนอยู่บนพื้นซัดๆ ชาชวาของมันก็เห็นๆ อยู่ว่ายกขึ้นมาแค่
ครึ่งตัวคน แต่ตอนที่ถีบออกอย่างรวดเร็ว ขาข้างนั้นที่สวมรองเท้าหนังอยู่
กลับเหมือนถีบทะเลเมฆลงมาจากท้องฟ้า

ชาชวาของถังถีบลงบนกระบี่ไม่อย่างแรง กระบี่ไม่หักครึ่ง!

กระบี่ไม้ปักกลิ้งอยู่ที่ท้องมัน มันถีบกระบี่ไม้หักเท่ากับโจมตีท้อง
ของตัวเองด้วย ทำให้อวัยวะภายในกระทบกระเทือน แต่สีหน้าของมัน
ยังคงไร้ความรู้สึก!

กลับเป็นเหยื่อที่หน้าซัดเผือด มือขวาปล่อยด้ามกระบี่ ทิ้งกระบี่
โดยไม่ลังเล ชูตักพรตบางเบาปลิวสะบัดเบาๆ กลางสายลม พลัง
ปฐมแห่งฟ้าดินที่อ่อนจางสายหนึ่งพุ่งเข้ามา มันถอยไปร้อยจั้งอย่าง
รวดเร็วตามสายลม

หมัดขวาของถังที่ใหญ่ปานภูเขากำแน่นอนแนบไว้ข้างเอว เดิมกำลัง
จะต่อยออกไปแต่ไม่ทันได้ต่อย เพราะที่เบื้องหน้าไม่มีเงาร่างของเหยื่อ
แล้ว หากต่อยออกไปก็ได้แต่ต่อยอากาศ

โลหิตทะลักออกมาไม่หยุด ใบหน้าของถังในที่สุดก็ปรากฏ
ความเหนื่อยล้า มันดึงกระบี่หักที่ปักอยู่ที่ท้องออก คุณเข้าข้างเดียวลง
ช้าๆ แล้วพักหอบหายใจ

ถังผู้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของชาวฮวงถูกเหยื่อศิษย์สัตบุร
ของนิกายเต๋าทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส สงครามในทุ่งร้างดำเนินมาถึง
จุดนี้ ดูเหมือนว่าสามารถมองเห็นผลลัพธ์ได้อย่างชัดเจนแล้ว

เสียงฆ่าพื้นในสนามรบค่อยๆ ซาลง ชาวฮวงบุกสุดชีวิต แต่
สุดท้ายถูกทัพทหารม้าหนานจิ้นและทัพทหารม้าพิทักษ์นิกายเต๋าดำเนินไว้ได้

ยิ่งการบุกโจมตีของทหารม้าแห่งต้าถังนับหมื่นทางทิศตะวันตกก็มีพลัง
อย่างไม่อาจต้านทาน

ขณะที่ชาวฮวงกำลังจะพบจุดจบพลันมีเสียงสวดมนต์ที่ทุ้มต่ำ
และพร้อมเพรียงดังขึ้น พวกนักรบชาวฮวงที่บาดเจ็บสาหัสจนไม่อาจสู้
ต่อได้เริ่มสวดมนต์บทหนึ่งตามเหล่าผู้อาวุโส

มนต์บทนี้ไม่ยาวนาน แต่การออกเสียงประหลาดยิ่ง ชัดเจนว่า
ไม่ใช่ภาษาที่ใช้กันทั่วไปของชาวจงหยวน...ดูเหมือนว่าเป็นภาษาโบราณ
ที่ใช้กันทางชายแดนตะวันตกของแคว้นเยวี่ยหลุนเมื่อนานมาแล้ว
นักรบชาวฮวงรวมถึงพวกผู้อาวุโสที่สวดนำต่างไม่รู้เลยว่าบทสวดนี้
มาจากคัมภีร์สวรรค์เล่มแสงสว่าง

กระแสน้ำประหลาดจางๆ สายหนึ่งเริ่มก่อตัวขึ้นในสนามรบตามเสียงสวด
ที่ตั้งกังวาน ปรานสายนี้ก่อปรด้วยความเมตตาและความสงบนิ่ง
อย่างประหลาด คล้ายมาจากโลหิตและซากศพมากมายในสนามรบ
แผ่กลิ่นอายของความตายและการเกิดใหม่อันเป็นวัฏจักรออกมา
อย่างชัดเจน

หัวหน้าผู้อาวุโสของชาวฮวงยืนขึ้นอย่างยากลำบากโดยมีเด็กหนุ่ม
คนหนึ่งช่วยพยุง มองถึงที่คุกเขาข้างเดียวอยู่กลางสนามรบ ใบหน้าที่
เหี่ยวยุบพลันปรากฏความเด็ดเดี่ยว

หัวหน้าผู้อาวุโสเริ่มสวดมนต์ มนต์บทเดียวกัน แม้เสียงจะแหบแห้ง
แต่ดังชัดเจนเหมือนลมที่พัดอยู่ในทุ่งร้าง ใกล้เคียงกับเสียงกู่ร้อง

ณ ใจกลางกองทัพร่วมอาณาจักรเทพ เ गर่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ในหอ
บนรถลากพลันหันไปมอง เจ้านิกายได้ยินเสียงสวดในทุ่งร้าง ได้ยิน
เสียงกู่ร้องของผู้อาวุโสชาวฮวงผู้นั้น มันก็คิดในใจว่าหากไม่ใช่เพราะ
พวกหลวงจีนวัดเสวียนคงไม่ฟังคำสั่ง ไม่ยอมมาช่วยรบที่ทุ่งร้างละก็

แม้แต่โอกาสที่จะทรมานชีวิตแบบนี้เจ้าก็ไม่มี

พระเถระแห่งวัดเสวียนคงไม่อยู่ก็ต้องมีคนใช้พลังจิตผู้สูงสุดชีวิตกับหัวหน้าผู้อาวุโสของชาวฮวง ไม่เช่นนั้นหากปล่อยให้เสียงสวดที่คล้ายเสียงกู่ร้องของหัวหน้าผู้อาวุโสดังต่อไป ไม่ว่าจะเป็นกongทัพร่วมจงหยวนหรือทหารม้าพิทักษ์นิภายจะต้องเกิดการสูญเสียชีวิตอย่างมหาศาลแน่นอน

เมื่อต้องเผชิญกับเสียงกู่ร้องของหัวหน้าผู้อาวุโส แม้แต่เงาร่างสูงใหญ่บนรถลากคันมโหฬารก็ทำได้แค่ป้องกันตนเอง เช่นนี้แล้วใครเล่าจะมีคุณสมบัติมาต่อสู้ ดูเหมือนในกองทัพร่วมอาศรมเทพก็มีเพียงชายชราผู้นั้นที่มีคุณสมบัติ

รอยเหี่ยวย่นบนใบหน้าของต้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้าลึกลงมากกว่าเดิม มันได้ยินเสียงสวดมนต์ดังมาจากทิศเหนือ ได้ยินเสียงกู่ร้องของหัวหน้าผู้อาวุโส จึงกล่าวว่า

"โองการฟ้าถือว่าความมืดคือจุดเริ่มต้นของแสงสว่าง"

จากนั้นกล่าวว่า

"โองการฟ้าถือว่าการเสียสละคือจุดเริ่มต้นของความดี"

สุดท้ายกล่าวว่า

"โองการฟ้าถือว่าแสงสว่างคือจุดเริ่มต้นของมนุษย์"

เมื่อกล่าวจบสามประโยคนี้อรอยเหี่ยวย่นบนใบหน้าของต้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้าก็ลึกลงไปอีก คล้ายจะสลักเข้าไปในเนื้อ ถึงขนาดลึกเข้าไปถึงกระดูก โลหิตที่ข้นมากไหลออกมาจากหางตาทั้งสองข้าง

รอบรถลากของต้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้า เส้นกวนชุดแดงเจ็ดคนใบหน้าเหี่ยวแห้ง ผมหงอกกลายเป็นสีขาวในทันที แก่ลงหลายร้อยปีในพริบตา และไม่หลงเหลืออลมหายใจ

หัวหน้าผู้อาวุโสชาวฮวงหลับตาลงอย่างช้าๆ จากนั้นก็หงายหลัง
ล้มลง

นักรบหนุ่มที่พยุงมันอยู่ไม่รู้ว่าเรื่องเกิดอะไรขึ้น จึงได้แต่ถอดร่าง
ของมันไว้ด้วยความโศกเศร้า ชาวฮวงที่บาดเจ็บซึ่งอยู่รอบๆ ตะเกียง
ตะกายลุกขึ้น จากนั้นก็คุกเข่า

พลังจิตของหัวหน้าผู้อาวุโสแข็งแกร่งมาก แต่เทียบกับตำแหน่งหัวหน้า
หน่วยโองการฟ้าที่มีพลังจิตเข้มแข็งที่สุดของอาศรมเทพ ยังคงด้อยกว่า
อยู่เล็กน้อย ดังนั้นผลลัพธ์สุดท้ายจึงเป็นมันที่ตาย

นี่เป็นการต่อสู้ที่ดูเหมือนไม่ซับซ้อน แต่ที่จริงแล้วอันตรายมาก
ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยโองการฟ้าต้องใช้พลังชีวิตของเสินกวนชุดแดงเจ็ดคน
สุดท้ายจึงได้ชัยชนะ แต่หัวหน้าผู้อาวุโสชาวฮวงจนกระทั่งตัวตายก็
ไม่ได้สังเวยชาวฮวงแม้สักหนึ่งคน

หากมองจากมุมนี้ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วใครกันแน่ที่แข็งแกร่งกว่า
ทางด้านกองทัพรวม จักรพรรดิของแคว้นหนานจิ้นประทับอยู่ที่
เมืองเฉิงจิง กองทัพหนานจิ้นที่ยกมาทู่ร้างนำทัพโดยรัชทายาท
ในการสู้รบก่อนหน้านี้ต้องพบกับความสูญเสียอย่างมาก แม้ยอดฝีมือ
จากศาลากระบี่บาดเจ็บล้มตายไปมากมาย ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยโองการฟ้า
บาดเจ็บสาหัส แต่ขุมกำลังหลักของกองทัพรวมยังไม่ได้รับผลกระทบ
มากนัก

ยังมีเคอซิงนิกายเต๋าอีกจำนวนมาก เช่นสวนโม้ชื่อแห่งแคว้น
ต้าเหอที่ยังไม่ได้ออกสู้รบ

ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยพิพากษาเยี่ยหงอวี๋ในรถลากสี่ล้อติดวันนี้
ยังไม่ได้ลงมือ... ในการสู้รบเมื่อหลายวันก่อนนางสังหารหัวหน้านักรบ
ชาวฮวงไปสามคน เป็นการแสดงพลังที่น่ากลัว ด้วยเพราะหัวหน้านักรบ

ชาวฮวงเหล่านั้่นมีพลังใกล้เคียงกับยอดฝีมือในมรรคาแห่งยุทธ์

เงาร่างสูงใหญ่ของเจ้านิกายนิ่งเฉยอยู่บนรถลากคันใหญ่มาตลอด ด้านทหารม้าเกราะเหล็กของต้าถังก็เข้าโจมตีนักรบชาวฮวงหลายครั้ง แต่กระนั้นก็ยังไม่ได้แสดงพลังทั้งหมดออกมา

ส่วนผู้อาวุโสของชาวฮวงตายเกือบหมด หัวหน้าผู้อาวุโสตายในการต่อสู้ ถึงผู้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัส หัวหน้านักรบที่แข็งแกร่งสืบกว่าคนบ้างบาดเจ็บบ้างตาย แต่ตอนนี้ฝ่ายกองทัพพร้อมยังเหลือขุมกำลังที่แข็งแกร่งขนาดนี้ ยังเหลือนักรบแนวหลังมากขนาดนี้ แล้วชาวฮวงจะไม่สิ้นหวังได้อย่างไร

สนามรบค่อยๆ สงบลง ทว่าก็สงบได้ไม่นาน เสียงกลองของฝ่ายกองทัพพร้อมดังขึ้นอีก กองทัพรวมกลุ่มกันอีกครั้งเตรียมบุกโจมตี ชาวฮวงเป็นครั้งสุดท้าย

นักรบชาวฮวงหลายหมื่นคนบาดเจ็บล้มตายไปมาก แม้จิตปณิธานยังคงแข็งแกร่ง แต่เพราะคนที่ยังมีชีวิตส่วนใหญ่บาดเจ็บสาหัส ไม่สามารถสู้ต่อ พวกคนในเผ่ามองถึงที่คุกเข่าอยู่กลางสนามรบแล้วต่างรับรู้ตรงกันว่าวินาทีแห่งการสิ้นเผ่ากำลังจะมาถึง ความฝันและการต่อสู้ดิ้นรนอย่างยากลำบากมานับพันปีสุดท้ายกำลังจะกลายเป็นฟองอากาศ

ทุ่งร้างเงียบสนิท จากนั้นไม่รู้ว่าเป็นใครที่นำร้องเพลง บทเพลงที่น่าเศร้าลอยไปกับสายลม เสียงร้องที่กร้านกระด้างดังสนั่นในทุ่งร้าง

"ฟ้าก็เย็น ดินก็เย็น เหยยวท้องขาวไม่กล้ามองเปยฮวง"

"ทะเลขึ้น ทะเลลง ริมทะเลเรือให้ล่าหมาป่า"

"หมาป่าไล่ หมาป่าตาย ถือมีดหากวางยุงทั้งวัน"

"เกิดที่ไหน ตายที่ใด ที่ไหนสามารถฝังกระดูกได้"

"หมิ่นชานสูง หมิ่นชานสง่า เขาหมิ่นชานคือบ้านเกิดเรา"
 "เหยียบหิมะเจิ่งว้าง ย่ำน้ำแข็งหมีนลี่ มองทิศได้ทั้งวัน"
 "เหยียบหิมะเจิ่งว้าง ย่ำน้ำแข็งหมีนลี่ ไม่มองทิศได้อีกแล้ว"
 "เข้าไปก่อน เจ้าค่อยไป"
 "เข้าไปก่อน เจ้าค่อยไป"
 "เข้าไปก่อน เจ้าค่อยไป"
 "ทางกลับใกล้ ทางกลับไกล บนทางกลับจงเดินไป"
 "เข้าไปแล้ว เจ้ารีบไป"
 "เข้าไปแล้ว เจ้ารีบไป"
 "เข้าไปแล้ว เจ้ารีบไป"
 "เข้าไปแล้ว เจ้ารีบไป"

นี่คือเพลงบ้านเกิดที่สืบทอดกันมาของชาวฮวง ซิบทำนอง อยู่ท่ามกลางลมหิมะมาพันปี ในที่สุดพวกมันก็ออกจากเขตหนาวทาง ซีกโลกเหนือแล้ว ออกมาไกลจากทะเลเรือให้และทุ่งหิมะแล้ว กลับมา ที่ถิ่นฐานเดิม ทว่าสิ่งที่ต้อนรับพวกมันไม่ใช่ดอกไม้และมิตรภาพ อันอบอุ่น แต่เป็นสายตาที่เย็นชาและการเข่นฆ่าที่โหดเหี้ยมจนกว่า จะสิ้นเผ่าอย่างน่าเศร้าสลด

ในอดีตตอนที่ชาวฮวงร้องเพลงนี้จะรู้สึกเศร้าระคนฮึกเหิม บางครั้ง ก็รู้สึกเพียงฮึกเหิมแต่ไม่เศร้า ทว่าวันนี้่นกรบชาวฮวงหลายหมื่นบ้างตาย บ้างบาดเจ็บ บ้างนั่ง บ้างนอนจมกองเลือดอยู่ในทุ่งร้าง เสียงร้องเพลง แหลมบ้าง แหบบ้าง จึงไม่อาจสอดประสานพร้อมเพรียง บางครั้งดัง บางครั้งเบา น่าเศร้าสลดอย่างที่สุด

ทันใดนั้นพลันมีเสียงก๊อบแก้วมาดังมา จากนั้นก็เป็นเสียงล้อรถ ประปนเข้ามาในเสียงเพลงที่น่าเศร้าของชาวฮวง จังหวะของเสียงร้องเพลง

ไม่ได้ถูกรบกวน...นั่นเพราะตอนนี้เสียงร้องเพลงของชาวฮวงก็ไม่ใช่
จิ้งหะอยู่แล้ว...ในทางตรงข้ามเหมือนเสียงร้องเพลงได้รับจิ้งหะเข้ามา
เป็นจิ้งหะที่ราบเรียบมั่นคงและดูเหมือนเฉยเมยต่อทุกสิ่ง

ชั้นเมฆปกคลุมท้องฟ้าทางทิศเหนือ รถม้าสีดำแล่นช้าๆ มา
ใต้ชั้นเมฆ

ชาวฮวงเห็นรถม้าคันนั้นก็ช่วยพยุงกันลุกขึ้นยืน ไม่ว่าจะเป็
นนักรบชาวผมขาว หรือนักรบหนุ่มที่ใบหน้าเยาว์วัย ไม่ว่าจะเป็
นชายฉกรรจ์ชาชาติ หรือสตรีที่โลहितโซมกาย เมื่อเห็นรถม้าสีดำใบหน้า
ก็เปลี่ยนเป็นทั้งเคารพและหวาดกลัว ทว่าก็เหมือนมองเห็นความหวัง
สุดท้ายเช่นกัน

สองเขาที่ภาคภูมิใจกระทบพื้นทุ่งร้างที่เปื้อนโลหิต จุดที่รถม้า
แล่นผ่านชาวฮวงพากันคุกเข่าลงโขกศีรษะคารวะ นักรบชาวฮวงที่
บาดเจ็บสาหัสบางคนพอคุกเข่าลงก็ลุกขึ้นไม่ได้อีก ตายไปตั้งอย่างนั้น

ถึงคุกเข่าข้างเดียวอยู่ใจกลางสนามรบ เขาซ้ายจมลึกลงไปดิน
เปียกของเหลวสีดำจำนวนมากขึ้นมา ไม่รู้ว่าเป็นดินโคลนของทุ่งร้าง
หรือว่าโลหิตของคนในเผ่า มันเจียบงันจ้องมองรถลากคันมโหฬาร
ที่อยู่ห่างไกล แล้วมองเงาร่างสูงใหญ่ที่เห็นได้รำไรบนหอค จากนั้นค่อยๆ
ปรับพลังปราณ

ชาวฮวงต้องเผชิญหน้ากับการถูกฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ มันที่เป็น
ศิษย์สัจจริงของพรรคมารและผู้นำการต่อสู้ของชาวฮวงไม่ยกยอมรับ
ความจริงข้อนี้ อย่างน้อยก่อนตายจะต้องให้อาศรมเทพชาติใช้อย่าง
สาสม

ทุ่งร้างในตอนนี้เป็นบุคคลที่สูงส่งที่สุดและสำคัญที่สุดต่อบรรดาแคว้น
ในจงหยวนย่อมเป็นเจ้านิกายแห่งอาศรมเทพ ด้วยเหตุนี้เป้าหมาย

สุดท้ายในชีวิตของถึงจึงเป็นมัน

ในตอนนั้นเอง เสียงร้องเพลงของคนในเผ่าที่อยู่ด้านหลังเกิดความปั่นป่วน จากนั้นก็ได้ยินเสียงก๊อบเท้าม้าและเสียงล้อรถ ถึงหันกลับไปมองจึงเห็นรถม้าสีดำ

ผิวนอกของรถม้าปกคลุมด้วยเกล็ดน้ำแข็งชั้นบางๆ ในประทุนรถปกคลุมด้วยชั้นน้ำแข็งหนา ยันต์อักขระในอ่างทองเหลืองถูกความหนาวเย็นจำกัดบริเวณจนดูเหมือนไฟภูต แทบดับได้ทุกเมื่อ

ไอน้ำในร่างของซังซังตื่นขึ้นเต็มที่แล้ว ตอนนี้จะเปิดออกมาแล้ว แต่ไม่ว่านางหรือหญิงเซวี่ต่างไม่รู้ว่าตราประทับของหมิงหวังสุดท้ายแล้วจะเปลี่ยนเป็นสิ่งใด

ขนตาของหญิงเซวี่มีเกล็ดน้ำแข็งเกาะ แสงแดดสลัวที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่างรถถูกเกล็ดน้ำแข็งพวกนี้หักเหจนกลายเป็นแสงเจ็ดสี มันได้ยินเสียงร้องเพลงของชาวฮวงที่ดังมาจากนอกหน้าต่างจึงกล่าวว่า

"เข้าไปก่อน เจ้าค่อยไป"

ซังซังรับว่าอืม แล้วชนหน้าเข้ากับอกมัน กล่าวว่า

"ข้าตายก่อน ท่านค่อยไป"

หญิงเซวี่ส่ายหน้ากล่าวว่า

"ข้าตายก่อน เจ้าค่อยไป หรือไม่ก็ตายด้วยกัน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624454.html>